

Josep Melià Pericàs

**SETMANA
SANTA**
pregó
1968

Josep Melià Pericàs

pronuncià aquest Pregó

en el Convent

de Sant Agustí

el divendres de Passió.

Felanitx, 5 de Abril de 1968.

Reverends Senyors,
Excel·lentíssima Corporació,
Felanitxers tots:

Aquest mar felanitxer, que és antic i sap d'imperis i cultures, té a estones un to de voluptuosa pagania, el tindrà, almanco, és ben segur, aquell horabaixa de primavera en què jo hauré de llegir tot això que vaig escrivint ara. Són lluny, encara, els dies sants. Però la vida va escolant l'arena del rellotges i els vents del capaltard duen remors i oratges tràgics. Fa uns dies, a la Universitat, qualcú va llençar un Sant Crist des de dalt d'una finestra. I ara, i mai hom no acaba de saber si per coses de política o de religió, es parla d'actes de desagravi, de fer un nou calvari en un pujol qualsevol prop de les fàbriques, per crucificar, qualsevol dia a hora d'alba, totes les possibles heretgies d'aquests dies incerts.

S'escola, dic, granet a granet l'arena dels rellotges. Vaig llegint els diaris i pens que tal vegada tot el món sia com camp d'Haqueldamà, la terra podrida, maleïda per a sempre, que Judas va comprar amb les trenta monedes que li donaren per vendre Jesucrist. Vaig fent, en silenci, tira tira, cercols de fum tot xuclant una vella pipa que un amic em va dur d'Anglaterra. Escric, un tros ara, un bocí suara, pensant a veure què hauré de dir, o què podria dir, quan els

deures de l'amistat em duguin de nou a comparèixer davant la gent de Felanitx. Pensa, en silenci, mentre l'hivern enterenyina encara la finestra del meu estudi amb boires i gelades. M'és del tot impossible, tanmateix, imaginar que l'abril pugui tenir taques de dol a l'horitzó o gemecs de dolor en el batall de les campanes. No puc veure, per més que m'hi esforço, les terres del meu país, terres magres i poc agraïdes, ja se sap, clivellades per un ventim que esmussa les dents i fa trontollar el moll dels ossos. No veig, tampoc, a l'horitzó, els corbs, els voltors, les aus que fan trabucar el rellotge dels mals presagis.

Potser la primavera, a Mallorca, haurà esclatat, només, amb la rialla d'un sementer que grana. Per ventura hi haurà hagut, també, un cor de rossinyols fent piuladissa per les taulades. El cas és que, encara, faltin moltes setmanes perquè la primavern arribi. I jo he d'anar fent. Damunt la meua taula, moment a moment, van caient papers de diversa mena, pedres d'escàndol, calvaris petits d'entre setmana i de dia feiner. Per terres del Nord un capellà ha dit que no tenia sentit encandalitzar-se perquè una imatge del Crist hagués estat defenestrada en un món i en una societat en què els homes, que són Crist mateix, són atupats i escarnits entre la indiferència hipòcrita de tots nosaltres. Ja ho sè és una petita notícia de diari, però aquestes paraules, clares i llampants, són un repte clar a la "bona consciència" dels cristians. Són un desafiament de veritats dins una societat ordenada damunt les hipocresies. Aquell capellà de Santander ha duit el sentit de l'Evangeli fins a la seva ciutat, a la seva església, al seu carrer. Però la gent no ho ha volgut escoltar. Un dels fidels s'ha aixecat i ha alçat mots d'anatema en contra del sacerdot cristià.

“Jo he vingut a escoltar la paraula de Déu, no un míting polític”, ha dit. Segons sembla la societat ho ha trobat molt ben fet a això d'aixecar-se a mig sermó i escometre de mala manera el predicador.

La paraula de Déu. Ja ho vall! I així un dia i un altre dia. I jo que ho he de seguir de prop, sense deixar-me endur per tota la indignació que aquestes coses em provoquen. Ho vaig posant al paper, ho escric al diari, la gent se n'adona, ho llegeix i segueix caminant, sempre a la seva, sense donar entenent si això li fa feretat o vergonya. Són, tanmateix, notícies del diari, escapolons de la vida, crucifixions de gent anònima i desconeguda. Per a molts, són coses dignes d'una benèvola mirada d'indiferència. Però jo, que a estones em sent un descregut i a altres estones m'enduu un desig assedegat d'espiritualitat i veritat, no sé si puc prendre'm, al capdavant, la llibertat de creure que això és una re Crucifixió que ens va engrunant moment a moment, minut a minut.

Pens, fins i tot, si no estaré divagant, exposant primer damunt aquest full de paper, qualque dia en veu alta, les meves preocupacions interiors. Potser jo hauria de dir que l'horabaixa, si Déu vol, haurà esqueixat llençols de tots colors quan el sol travelava cap al cim de la posta. Potser també hauria de fer avinent que el país, que és ric de paisatges i amable de tons, semblarà, a hores d'ara, un llac d'assenades aigües. Potser, en qualsevol cas, que per això mateix, perquè la tarda és suau i el celatge de l'horitzó convida a mirar cap a lluny, i el temps a no pensar en res, n'hi podria haver, tal volta, que si digués en públic tot això que se m'embulla entre els dits, trobarien, he dit que per ventura, que no té massa sentit, a hores d'ara, em-

bolicar la troca dels records amb la negra paraula funerària. Perquè el país, que té blaus al cel i verds a la marina, que es arreberat i dolç com una pruna confitada, esquerdada remors de segles damunt els penayals dels negocis, damunt els caramulls de les monedes que els homes fan servir per a especular amb les partions del camp d'Haqueldamà. Perquè sembla, si fa no fa, que no hi ha més problemes que aquests dels duros que hom guanya o hom deixa de guanyar. Però mentre, a Vietnam, per exemple, mor la gent, i altra gent mata, i tota la gent pateix, i desespera sense saber per què mor, sense arribar a destriar les raons que fan que caigui definitivament la nit de la desesperança, sense que hom vegi, al capdamunt, un finestrall, una retxillera d'esperança. I a Sudàfrica, a Rodèsia, els nostres germans, els blancs, en nom d'una cosa que he sentit que en diuen civilització cristiana o una cosa per l'estil, tracten els negres pitjor que els porcs, i els ofenen i els maltracten en nom d'un racisme que no pot ésser protegit per cap Evangeli.

Sí, a Vietnam, a Sudàfrica, a Sudan, a Palestina, a tots els indrets de la terra, hi ha gent que mor, que pateix, que desespera de no trobar un caminó que s'enfili al camp de l'esperança, aquest sementer on es va a veremar o a replegar el blat madur de la sega. Nosaltres feim com si no ho véssim, perquè ens hem fet a l'hipocresia de creure que les coses canvien perquè nosaltres tancam els ulls a la veritat. Però ací mateix, per no anar més enfora, a cada poble, a cada carrer, a cada casa, hi ha un llarg seguit de calvaris i crucifixions, de gent que viu morint, encreuada a damunt dos taulons de fingiments i mentides, amartellada amb els claus de la injustícia a damunt una creu de fosques paraules hipòcrites i bensonants.

Però vivim contents i satisfets. Perquè el país, que és bell com la riulla d'una al·lota que trenca galanures, té cornalons de pineda que s'endinsen damunt els roquissars, que encletxeu la blavor de la marinada. I així ens permetem el luxe de fer lirisme amb una llengua, i buida literatura político-propagandística amb l'altra. Però és clar que no, que no ho hauria de dir. Que jo també l'hauria de fer, l'hipòcrita.

Més encara. Potser m'agradaria, fins i tot, de tenir pitera a bastament per engrunar-me amb paraules en-sucrades i imatges enlluernadores. Escriure aquest paper, que és un paper per a divendres de Passió, podria quedar més agradós si jo ara vos digués, per exemple, que les ones topen contra els roquissars i una pluja finíssima, guspises d'aigua blava, cau com un oratge de flors. Però jo, almanco jo, no em perdonaria avui una paraula insincera. No puc permetre'm la petita vanitat de defugir el gruix d'una paraula compromesa i aspre. Ho he de dir tal com ho pens encara que, per a sempre més, ja no em convidin a repetir l'honrosa tasca d'anunciar la Setmana Santa. Ho he de dir, fins i tot, encara que sia més aviat inútil, baldament el homes que surten al carrer amb el vestit de festa no s'en tornin a ca seva, com per ventura cal, i facin el distret per no haver de saludar-me. Ho he de dir encara que m'afiqui escarrassos de fusta de pi a dins les ungles i cada paraula de la meva oració, com l'acusació implacable d'un fiscal dreturer, se m'acori prop del cor com una ganivetada.

Ho he de dir; per ventura caldria que tots ho arribàssim a dir. Perquè esser cristians, professar una religió d'amor, no pot consistir de cap manera a assistir indiferents a la crucifixió d'aquest Crist de camisa gris

i calçons apedaçats que camina, tal volta, capbaix, cercant una feina que no troba. No pot esser, tampoc, o així ho pens almanco, endomassar de murta els carrerons i llegir, o assabentar-nos de les coses que passen, arrufant les espatles, rentant-nos les mans com Ponç Pilat.

La Passió de Déu nostre Senyor no és un fet únicament històric, és a la vegada un espectacle quotidià. Déu, la seva paraula, escarnida i potejada arreu del món, té un sentit de lluita i responsabilitat ètica a cada instant. És una penyora i un deute, un crit atabalador que esqueixa la nostra consciència d'homes. O és aixó, i perdonau si vos pareix una mica dur el que vaig a dir, o és aixó, o gairebé, si gratau una mica, no resta res.

És clar, per altra part, que si m'heu demanat que vingués ací, que digués unes paraules per glosar la significació de la Setmana Santa felanitxera, no ha estat amb la confiança que jo vos pogués donar una prova d'erudició bíblica, ja que massa sabeu que som profà del tot en aquests estudis, i que hi ha, en canvi, especialistes de cap de brot que han aprofundit l'estudi dels textos sagrats i poden parlar amb una autoritat que m'és del tot estranya. Jo, com tots sabeu, no som doctor en textos sagrats, som un pobre pecador ple de dubtes i de renecs. Però he après unes cuantes coses, poques, que tenen, almanco per a mi, l'extracte de la caritat que xopa el vertader tarannà de la pàtria cristiana. Jo crec, per exemple, que *l'Evangeli segons un de tants*, i perdonau que citi el títol d'aquest llibre admirable que ens ha escrit en Blai Bonet, és un text de paraules eternes, de veritats com a punys que valen, i han de fer-se valer, per ahir, per avui, per demà. És

a posta, germans i amics felanitxers, que aquelles paraules de l'Evangeli s'escolen com a còdols per textos d'autoritat que l'Església aixeca com a banderes d'esperança, textos, tot s'ha de dir, que no es llegeixen a les troncs tant com cal, que no son assumits, tampoc, pels carrers i les places públiques amb tota la seva conseqüència.

I és així que avui, un bon dia de primavera de l'any 1968, en un petit racó del món, una illa sobre el mar, integrada a dins un Estat on existeix clara consciència que són moltes les coses que s'han de millorar encara, a l'hora d'encetar els mots més adients per a una ocasió consemblant a aquesta, jo em deman en veu alta: ¿Com podríem, posem per cas, recrear la passió de Nostre Senyor, oblidant la responsabilitat que dimana de la "Gaudium et Spes" o de l'encíclica del Papa Pau VI sobre el progrés dels pobles?

Perquè crec que l'Evangeli, que és etern, té a cada temps un sentit precís i cabal, un punt de repte i d'amenaça, una nota predominant que dóna el to de la responsabilitat de cada hora. I és el cas, ara i avui, que aquesta nota és la pau, la germanor entre els homes i entre els pobles, el desenvolupament econòmic i la justa distribució de la riquesa. Aquest és, crec, per altra part, el vertader esperit evangèlic, el sentit cabdal del concepte cristià de la caritat, fruita de l'amor i del diàleg. Per això, avui més que mai, quan ens enceram les orelles per no sentir els crits dels pobles engrillonnats per la cadena de l'explotació, quan veim, com el nostre Papa Pau, que continents sencers es troben en profunda convulsió clamant a Dèu, i clamant als homes, pregant perquè hom els escolti; avui, repetesc, avui més que mai, el sentit de la Passió, la recrucifixió

del Crist dins l'ànima d'un menestral o d'un pagès sense terres, la recrucifixió del Crist al costat de tot un poble fermat per l'explotació colonial i la foscor de l'imperialisme, avui, ara mateix, germans i amics, aquests gemecs i aquestes martellades, que a cops de fusell i de dòlars fan que la sang i la corrupció tanquin les portes del món a la justícia; avui, ara més que mai, la Passió del Crist té un sentit plenament actual, compromès, militant. La Passió: paraula de lluita, creu i espasa.

Perquè en un altre sentit la Redempció no és, ni tampoc podria esser-ho, cosa exclusiva del Crist. També, i en forma molt primordial, és cosa nostra, cosa dels homes, de tots i de cadascun de nosaltres, de tots aquells que carregam la nostra creu damunt l'esquena i feim, gojosos, el camí del Calvari. Ahir, l'ahir de tots aquests capvespres d'hivern on vaig escrivint aquestes coses, una revista de l'Acció Catòlica, "Vida Nueva" crec, deia que el Crist era d'esquerres. Perquè l'esquerra, segons aquest germà nostre que milita a una organització d'apostolat, és la renovació, la lluita permanent per a desplaçar la injustícia, el sentit ètic orientat a què tot home tengui allò que en estricta justícia li pertany. Potser, emperò, qualcun de vosaltres trobarà que aquest llenguatge polític és del tot impropï per a referir-lo a la figura de Déu Nostre Senyor. Si així fos, jo no gosaria aixecar la meua veu per a fer enmudir les gargamelles ronques que aixecaren a l'aire aquesta actitud discrepant. Però amb tot, malgrat la possible exageració que hi poguéss haver en el fet de dir que el Crist era esquerrà, o quan els joves de la meua "quinta", a la Universitat estant, reclamàvem un Crist de color vermell que ens deixàs seguir-lo fins al capdavall, per a jugar-nos la nostra vida d'al·lotells

plens d'il·lusions, ho fèiem, o hom ho fa, representant un desig d'autenticitat, un indefugible símptoma de veritat i de testimoni, una encarnació d'una determinada vivència ètica, un crit de combat.

I això, en definitiva, és potser l'únic racó que encara li resta a l'esperança.

No ens hem d'enganyar. Nosaltres, cristians del Postconcili, no podem negar un fet que és capital a dins la moderna història del món. Avui, i ni tan sols no m'arriscaré a dir si per sort o per dissort, hi ha molta gent que s'allunya de la religió perquè això que hem dit "la religió", que per ventura no és res més que l'organització administrativa i estamental d'una forma d'entendre la vertadera fe, per una sèrie de mals que el Concili Vaticà, aquesta és la veritat, ha analitzat amb tot rigor, no li contesta de manera suficient a les expectatives que per a aquella gent planteja la societat contemporània. Dic que no sé si tot això ocorre per sort o per dissort perquè, tal vegada, aquest aparent clima d'irreligiositat i d'indiferència espiritual haurà estat l'única manera prou eficaç per a fer-nos reaccionar, per a treure'ns del nostre sonni triunfalista, per a moure'ns del seient encoixinat a què ens havien instal·lat segles sencers de mollor i en el transcurs dels quals l'Església de Déu, als ulls del poble de Déu, s'havia acabat, en certa manera, és clar, per a confondre's amb els particulars interessos d'una determinada categoria d'homes.

Però ara l'oratge encalmat porta un ramell de poncelles i hi ha un brum de papellones perfumant l'horabaixa. Ara, en aquests dies eixuts i foscs d'un calendari on els aconeteixaments cauen a terra a so de

canonades, les paraules es fan redones com a macs de riera, les idees es tornen cordials i agradables com un pa pastat per una padrina vella d'arrel foravilera. El món, esqueixat tant d'anys pel dolor i per la desesperança, troba un punt de cel, a l'horitzó, on encara és possible d'asseure's vora una font que raja veritat. Però la costa és esquarpa; i la dreuera, que és llarga i empinada, es perd, a estones, per fondals de negror i cimals on encara pot semblar possible, en moments de defalliment i disbauxa, escoltar, el murmuri, el vell ressò de les veus d'aigua cansada, que convida al desànim.

Els camins, més enllà dels tòpics, tenen una creu de terme on els mots i els conceptes es despullen de dobles sentits, i la paraula, que es retalla com una destalada, es fa clara com una fontanella serrana. Ara, a l'horitzó del 1970, la creu de terme dels camins del Verb, l'horitzó il·lusionador de les paraules més fresques i assaonades, assenyala un caminó, estret encara, pel que cal emprendre sense més dilacions una vida més autenticada, menys hipòcrita en tots sentits.

L'autenticitat és una exigència religiosa, l'efecte de la posada en pràctica d'uns principis ideològics que informen l'Evangelí, però no la vida dels cristians.

Perquè avui, en aquest món nostre, les reencarnacions del Crist es fan sovint amb gestos híbrids, amb conceptes buits i frases més buides encara, amb actituds descompromeses.

Ens hem inventat, entre tots, unes formes de cortesia exquísida, de delicadesa aparent, de convencional respecte a les bones formes. I més ens valdria, creguem-ho, d'haver aprofundit en l'estudi de la sinceritat i no pas en el conreu de les bones maneres.

Per això, quan l'home del carrer tresca la dura dreuera que puja al Calvari, entre la indiferència de tots, per una banda, i l'aldarull i el renou que fa la gent que va a la seva, per l'altra... i quan, potser, hi ha gent que li diu "Bon dia tenga" i "Adéu siau" i li demana per la salut de la família sense que ni una ni l'altra, de veritat, li interessin gens ni mica...

Quan l'home que pateix i desespera, carrega la creu cercant una mà amiga, un Simó Cirineu, enc que sia, i ha de seguir totsol amb la mà oberta a un món que el volta de bons consells i admonicions paternalistes, però que en el fons de tot no li estreny la mà amb un vertader gest d'ajuda... perquè, ja se sap, no ens solidaritzam amb el seu dolor ni tampoc aportam la nostra esquena al seu esforç per tal que la càrrega de la creu no li sia tan feixuga...

Quan feim lleis per a reglamentar la caritat, i quan la interpretació minuciosa d'aquestes mateixes lleis, casuística, primmirada, pot esser una manera fatal de regatejar la justícia i ensopir l'amor i la llibertat, tant com la netedat i sense matisos de les reivindicacions justes...

Quan ens deixam endur pel conformisme del que "tot va bé", o si per la despreocupació del que "no hi ha res a fer", o, fins i tot, per la deserció de l'esperit cristià que hi ha en l'actitud d'un Caïn qualsevol que es demana hipòcritament a veure què n'és ell de la mort del seu germà...

Quan hem fet un món, entre tots, i quan per tant tots en som culpables; un món, vull dir, en què la lletra es més important que l'esperit, l'orde més impor-

tant que la justícia, les aparences més importants que la veritat, el consum més important i trascendent que la llibertat vertadera de l'home...

Quan les nacions utilitzen les fronteres com a caserna o com a trinxera protectora de llur actitud egoista i privilegiada...

Quan ja se n'ha fet un símbol ridícul de la pobresa i la autenticitat...

Quan la gent, esclavitzada per una publicitat alienadora que li imposa necessitats supèrflues, ja no fa feina per viure, sinó que es veu obligada a viure per a fer feina...

Quan es compleix aquest absurd tan eloquentment posat en descobert per Blai Bonet de què la gent en comptes de viure bé viu "feta malbé" pels propis condicionaments d'un món que a mi en té prou, absolutament materialitzat, en què l'home que ha perdut tota actitud protagonista, tota posició personal, lliure i responsable, es veu forçat a caminar per efecte de l'empenya de les imposicions dels qui controlen els seus gustos, les seves preferències, els seus objectius humans...

Quan l'erotisme s'ha convertit en una forma qual-sevol d'explotació dels sentits i és manejat per un "trust" capitalista, una capelleta d'interessos, que utilitzen els instints de la família humana com a forma de domini i d'esclavatge...

Quan el món és pot permetre dormir tranquil, com si res no succeís, mentre per damunt les taulades van passant, seguit seguit, els avions, a gran altura, és

clar, que transporten això que en diuen artefactes nuclears, i que són, en realitat, bombes atòmiques capaces de destruir tota la humanitat en un minut de desconcert, per accident o per simple follia...

Quan la veritat és deformada, escarnida, perseguida...

Quan la mentida ocupa el seu lloc sense que a ningú ens puji a la cara el color vermell de la vergonya...

Quan la paraula deixa d'esser un instrument apte per a entendre'ns i es converteix en un maligne poder de domini, en eina de l'engany, en consigna per a adoctrinar, en màquina de netejar cervells, en maneta que controla, pel terror de la inconsciència, la submissió de les consciències...

Quan els al·lots neixen en un món en el qual no estan gens clars els límits de l'aventura humana, i els preparam par a acceptar dòcilment les mentides que alimenten la nostra existència, tot predicant conformisme i resignació... i quan, per això mateix, s'aixequen revoltats en contra de l'orde establert, treuen els crits a la plaça pública i ens fan empegueir en secret a la vegada que els condemnam en públic tot llençant anatemes i admonicions mortíferes en contra d'ells i del clar desig d'autenticitat i d'alliberament que llur actitud representa, cosa que en lloc de servir-nos per a fer examen de consciència ens tanca més encara a dins l'aura de confort i aproblematicitat en què ens hi sentim tan delitosament instal·lats...

Quan la falsedat, per mil i una raons, ja no és un descrèdit, ni certes formes de robatori són motiu de

vergonya i de rebutjament social, sinó que són, gairebé, motiu general d'enveja...

Quan la única veritat que compta és la de l'èxit a no importa quin preu...

Quan ocorre tot això, i molt més que resta dins el tinter en atenció a la vostra amabilitat i els límits naturals d'un parlament d'aquesta mena; quan, en definitiva, ja no son fermes els valors, ni segures les creences perquè s'esbuca tot un món i no encertam amb la noble feina d'aixecar-ne un altre de més just i ple.

Aleshores, quan per un miracle de la Providència, encara ens resten moments de sinceritat i recolliment, quan entre el desveri de les hores apressades en la dura lluita per la subsistència, quan a l'horabaixa deixam que els ulls restin mirant a l'inconcret, la mirada fuita, la pensa distreta, i quan pensam que, malgrat tot, la nostra obligació és seguir endavant, lluitar per a fer la gran pàtria cristiana, quan el defalliment es deixa superar per l'esperança i el coratge de la fe ens fa avinent que no hi ha cap obstacle que ens pugui deturar.

Aleshores, la figura del Crist fet home, del Déu encarnat en la redempció, del Fill de l'home trascendit pel dolor i pel sacrifici deïcida, agafa perfils renovellats, té un sentit plenament dinàmic, actual, vivificant.

La Passió, si més no, es el preu que cal pagar per a mantenir esperançadament i sense desesperança, permeteu-me que trabuqui el sentit d'aquells famosos versos de Salvador Espriu, l'eterna lluita de la raó contra

la ignorància, de la veritat contra la mentïdad, de la justícia contra l'opressió, del viure honest contra l'existència empecatada.

Per això, onsevulla que un home sofreix, onsevulla que la veritat és potejada, a qualsevol indret on Déu, els homes que són imatge de Déu mateix són envilitats, humiliats, ofesos en llur dignitat de criatures fetes a semblança del Pare Etern, allà s'hi reproduïxen les escenes de la Passió, i encara que l'espectacle estigui mancat d'aquesta grandesa cinemascòpica que han donat als dies sants les superproduccions fetes a Hollywood, allà, dic, hi ha un Crist que mor, una Passió redemptora i purificadora.

Tal volta és per això que encara no hem abdicat definitivament de la nostra grandesa, que encara ens mantenim confiats en la creença que aviat veurem proclamat el regne de Déu sobre la terra.

Però això, recordem-ho, pot ésser possible gràcies al sacrifici de Déu mateix, gràcies a l'existència turmentada d'un món, d'uns homes, en els quals el dolor se sublima en la grandesa del desprendiment, en la renúncia feta de resignació, d'esperances, en una fe serena i ferma com la roca viva, dreturera i clara com la pròpia paraula de Déu.

Pensem-ho, amb humilitat, quan veïm que passen pels nostres carrers felanitxers les imatges que rememoren els fets tràgics de l'any 33 de l'era cristiana. Pensem, quan passin per Felanitx les cofradies i els encapironats, els centurions i els ciutadans que acompanyen la processó amb un ciri encès, que prop de nosaltres, tal vegada entre nosaltres mateixos, la Passió encara va fent camí. Que Déu està morint a cada instant entre nosaltres.

Publicacions de la Confraria de Sant Agustí

Bernat Vidal i Tomàs, Pregó de Setmana Santa, 1958.

Jose M.ª Llompart de la Penya, Pregó de Setmana Santa, 1959, (Esgotat.)

Jaume Oliver Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1960. (Esgotat.)

Guillem Colom i Ferrà, Pregó de Setmana Santa, 1961.

Pere Xamena Fiol, Pregó de Setmana Santa, 1962.

Miquel Pons i Bonet, Pregó de Setmana Santa, 1963. (Esgotat.)

Germà Coll i Mesquida, Pregó de Setmana Santa, 1964.

Jaume Vidal Alcover, Pregó de Setmana Santa, 1965.

Miquel Bota Totxo, Pregó de Setmana Santa, 1966.

Bartomeu Bennàsser Cifre, Pregó de Setmana Santa, 1967.

